

Arrest

nr. 115 719 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 10 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd aan betrokkene betekend op 22 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn.

Op 12 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van werkzoekende Unieburger.

Op 2 oktober 2012 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoeker in het bezit van een E-kaart.

Op 28 november 2012 werd verzoeker uitgenodigd om recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteit. Dit werd aan verzoeker betekend op 4 januari 2013.

Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 12/06/2012 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende op basis van interimtewerkstelling. Hij verkreeg een E-kaart op 02/10/2012.

Betrokkene werd op 28/11/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene tekende ons schrijven op 04/01/2013 waarna hij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Betrokkene legt vervolgens als staving van zijn huidige activiteiten een attest m.b.t. ontvangen werkloosheidsuitkeringen voor, een OCMW attest dd.04/01/2013 en een overzicht van zijn interimtewerkstelling in de periode 21/05/2012-08/11/2012 vooraan de hand van een individuele rekening 2012: :

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 08/11/2012. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Er blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene weliswaar nog even officieel tewerkgesteld is geweest in 2013 (in totaal 16 dagen in mei en juni 2013), maar gezien deze tewerkstelling marginaal was, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend worden. Er blijkt ook niet uit het dossier dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling naar de toekomst toe heeft. Betrokkene legt bewijzen voor van zijn interimtewerkstelling in het verleden en een attest waaruit blijkt dat hij werkloosheidsuitkeringen ontvangt. Het is niet omdat meneer in het verleden de kans heeft gekregen om via interim te werken, dat deze kans zich in de toekomst zal herhalen. De negatieve evolutie van zijn interimtewerkstelling met een marginale tewerkstelling in 2013 wijst duidelijk op een gebrek aan tewerkstellingskansen van betrokkene. Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat daar binnenkort verandering zou in kunnen komen. Zo werden geen bewijzen voorgelegd van stappen die betrokkene heeft gezet in zijn verdere zoektocht naar werk.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is. Gezien betrokkene niet meer aan de voorwaarden van art. 40 §4 voldoet (wet 15.12.1980), wordt er, overeenkomstig art. 42bis (wet 15.12.1980) een einde gesteld aan zijn verblijfsrecht.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de materiële en formele motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40, § 4 en artikel 42bis, § 2 van de

vreemdelingenwet, van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit), van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM). Hij voert tevens een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"4.1. Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door mede te delen dat het verblijfsrecht beëindigd wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar de wettelijke mogelijkheid heeft om een verblijfsrecht te beëindigen overeenkomstig de wettelijke voorwaarden maar dat hiervan uiteraard geen onredelijke toepassing mag gemaakt worden en hij evident niet mag afwijken van de vaste gedragslijn. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich bij de bestreden beslissing meent te mogen baseren op de artikelen 42 bis § 2.3° Vreemdelingenwet io. art. 40 § 4 van de Vreemdelingenwet hierna weergegeven :

"Art. 40

§1 [...]§2 [...]§3 [...]§4 [...]

Art. 42bis, §1 [...], §2 [...]

4.3.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat het verblijfsrecht beëindigd moet worden omdat de verzoeker op interim-basis werkt en er een aanwijzing is van een gebrek aan tewerkstellingskansen voor betrokkene.

4.4.

Er kan inderdaad moeilijk beweerd worden door de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen tewerkstelling was. Zowel ten tijde van de inschrijving als ten tijde van de beslissing was de verzoeker aan het werk op interim- basis. Het is dan ook des te merkwaardiger dat de Dienst Vreemdelingenzaken een einde stelt aan het verblijfsrecht omwille van een gebrek aan tewerkstellingskansen terwijl verzoeker zowel bij toekenning van het verblijfsrecht als bij de beëindiging ervan beschikte over interim-tewerkstelling én er dus geen sprake kan zijn van een gewijzigde situatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt dan ook van haar gedragslijn af door in eerste instantie een verblijfsrecht af te leveren omwille van de bewezen interim-tewerkstelling, en tegelijkertijd te stellen op het ogenblik van de beslissing van beëindiging van verblijfsrecht dat de bewezen interim-tewerkstelling geen verder recht op verblijf kan waarborgen.

Dergelijke beslissing is vanzelfsprekend inconsequent. Als interim-tewerkstelling een recht op verblijf opent, kan diezelfde interim-tewerkstelling geen reden voor beëindiging van verblijfsrecht zijn.

De verzoeker verwijst dan ook nuttig naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 11/06/2012 met nr. 82 799 in de zaak met nr. RvV 93 015, waarin staat te lezen dat de gemachtigde "zich bijgevolg niet redelijk" kan "beroepen op de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk stelt dat het verblijfsrecht kan beëindigd worden wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Het niet meer voldoen houdt immers noodzakelijkerwijze in dat verzoeker op een voorafgaand tijdstip, in casu bij de toekenning van het verblijfsrecht, wel voldeed aan de leeftijdsvoorwaarde inzake zijn partner, wat niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden. Het betoog van de verwerende partij kan hieraan geen afbreuk doen."

Hoewel de feitelijke omstandigheden aan de basis van het hiervoor geciteerde arrest van 11/06/2012 uiteraard anders zijn de juridische draagwijdte is wel dezelfde.

In het arrest van 11/06/2012 had de betrokken vreemdeling oorspronkelijk zelfs geen helemaal recht op verblijf omdat er niet volstaan was aan de leeftijds grens van 21 jaar maar toch werd dit verblijfsrecht aan hem toegekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft toen beslist dat de Dienst Vreemdelingenzaken, die het verblijfsrecht nadien wou beëindigen omwille van het niet-voldoen van de leeftijds grens, in dat geval het verblijfsrecht niet meer kon beëindigen omdat er evident geen sprake kon zijn gewijzigde omstandigheden. De omstandigheden waren zowel bij toekenning van het verblijfsrecht als bij beëindiging identiek. Ook in het geval van de verzoeker is zijn situatie zowel bij toekenning van het verblijfsrecht als bij beëindiging ervan identiek te noemen. Inderdaad, de verzoeker kreeg zijn verblijfsrecht toegekend op basis van interim-tewerkstelling. Ook bij beëindiging had interim-tewerkstelling. Bijgevolg kan diezelfde interim-tewerkstelling geen reden van beëindiging zijn aangezien die net aanleiding gaf tot de toekenning van het verblijfsrecht.

4.5. Het valt de verzoeker in de bestreden beslissing verder op dat hem verweten wordt dat bij "de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene" niets werd gevoegd waaruit blijkt "dat

daar binnenkort verandering zou in kunnen komen. Zo werden geen bewijzen voorgelegd van stappen die betrokkene heeft gezet in zijn verdere zoektocht naar werk."

De verzoeker is formeel dat buiten de vraag dd. 28/11/2012 aan hem geen andere verzoeken zijn gericht. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt dan ook aangemaand de bewering dat de verzoeker op een tweede verzoek niet zou gereageerd hebben, daadwerkelijk aan te tonen aan de hand van bewijskrachtige documenten. Conform art. 870 Ger. W. is het evident aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de feiten die zij aanvoert aan te tonen. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt dan ook aangemaand het bewijs hieromtrent aan te dragen. Trouwens, er is al een duidelijke indicatie dat dit tweede verzoek nooit plaatsgevonden heeft want er wordt in de bestreden beslissing merkwaardig genoeg geen enkele precisering in de tijd gegeven. Gratuite beweringen dat de verzoeker een tweede maal verzocht werd bijkomende documenten aan te brengen -quod non -, kunnen evident niet op draagkrachtige wijze een administratieve beslissing schragen.

4.6. Naar aanleiding van hetgeen hierboven is uiteengezet, is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig te werk is gegaan. Diens beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd en is niet redelijk te noemen. De beslissing Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

(1) is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken?

(2) is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en

(3) is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang. "

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat. De verzoeker verkreeg én verloor zijn verblijfsrecht op basis van de bewezen interim-tewerkstelling. De aangevochten beslissing is duidelijk kennelijk onredelijk. Er wordt verder beweerd dat de verzoeker op een tweede verzoek niet zou gereageerd hebben, maar de verzoeker is formeel dat hem die vraag niet is gesteld."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe te besluiten dat de verweerder zowel een motivering in rechte, als een motivering in feite vermeldt en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom hij van oordeel is dat het recht op verblijf dient te worden beëindigd. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en begrijpt, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt.

Aldus is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht zoals deze wordt weergegeven in de voormelde wettelijke bepalingen voldaan. Een schending van het artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Verzoeker voert ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40*bis*, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

(...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij schrijven van 28 november 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende zijn huidige activiteiten als werknemer. Tevens werd hem gevraagd een recent OCMW-attest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*.

Verzoeker maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een overzicht van interim-tewerkstelling van 21/5/2012 tot 8/11/2012
- een attest mbt de ontvangen werkloosheidsuitkeringen van eind september 2012 tot december 2012
- een OCMW-attest van 4 januari 2013 dat stelt dat verzoeker geen equivalent leefloon krijgt.

Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat verzoeker niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42*bis* van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in hoofdzaak en op herhaalde wijze aan dat hij zowel ten tijde van het toekennen van het recht op verblijf als op het ogenblik van de beëindiging van het verblijf aan het werk was op interim-basis, dat er dus bijgevolg geen sprake kan zijn van een gewijzigde situatie en dat de bestreden beslissing bijgevolg inconsequent en dus onredelijk is. Zijn kernbetoog is dat indien interim-tewerkstelling een recht op verblijf opent, diezelfde interim-tewerkstelling geen reden voor beëindiging van het verblijfsrecht kan zijn. Met verwijzing naar een arrest van de Raad in een volgens verzoeker vergelijkbare zaak, wijst hij erop dat zijn situatie bij toekenning van het verblijfsrecht en bij beëindiging ervan identiek te noemen is.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de toekenning van de E-kaart, op 2 oktober 2012 reeds verscheidene maanden, sedert mei 2012, op zeer regelmatige basis aan het werk was geweest. Op het ogenblik van de bestreden beslissing echter stelt verweerder vast dat verzoeker sedert de laatste zes maanden in 2013 amper 16 dagen gewerkt heeft. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker ook reeds van eind september tot en met december 2012 werkloosheidsuitkeringen genoot. Bijgevolg kan de Raad verzoeker geenszins volgen waar hij stelt dat verzoeker zich bij de toekenning en bij de beëindiging in een "identieke" situatie bevond en dat er geen sprake van een gewijzigde situatie zou zijn. Verzoeker focust ten onrechte enkel op het aspect van de interim-tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing kan geenszins afgeleid worden dat zijn verblijf werd beëindigd omdat er slechts sprake is van een interim-tewerkstelling. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat verweerder duidelijk wijst op de negatieve evolutie van deze interim-tewerkstelling met een marginale tewerkstelling het eerste semester van 2013. Zo stelt de bestreden beslissing uitdrukkelijk: *"Er blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene weliswaar nog even officieel tewerkgesteld is geweest in 2013 (in totaal 16 dagen in mei en juni 2013) maar gezien deze tewerkstelling marginaal was, kan hier geen behoud van het verblijfsrecht aan ontleend worden."* Verzoeker geeft duidelijk, al dan niet bewust, een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verwijst naar het ander arrest van de Raad van 11 juni 2012, nr. 82 799 wijst de Raad er in eerste instantie op dat precedentes in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. (RvS cass. 16 december 2009, nr. 198.981). Bovendien volgt uit het bovenstaande dat de parallel die verzoeker wenst te trekken, met name dat in de door hem geciteerde zaak eveneens sprake was van een identieke situatie op het ogenblik van het toekennen en het beëindigen van het verblijfsrecht, *in casu* niet kan gevolgd worden.

Om te kunnen genieten van bepalingen inzake het vrije werknemersverkeer moet de gepresteerde arbeid een voldoende economische betekenis hebben. Zo stelde het Hof van Justitie dat elke reële en daadwerkelijke arbeid een economische betekenis heeft, met uitsluiting echter van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig zijn (HvJ 23 maart 1982, nr. 53/81 D.M. Levin / Staatssecretaris van Justitie, ov. 17 en 21). Het is aan de nationale rechter om bij elke tewerkstelling het al dan niet bestaan van een economische aard af te wegen, rekening houdend met de omstandigheden. Hierbij zullen onder meer de wekelijkse duur van de arbeid en het eventuele loon een rol spelen (zie terzake HvJ 26 februari 1992, C 357/89 Raulin en HvJ 26 februari 1992 C3/90, Bernini – *T. Vreemd.* 92, 141-153).

Zoals hoger gesteld kan de Raad zich bij haar wettigheidsbeoordeling niet in de plaats zetten van verweerder, maar enkel nagaan of hij niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. De Raad meent dat het niet onredelijk was van verweerder een tewerkstelling van 16 dagen op een termijn van meer dan zes maanden als marginaal te beschouwen, daar er tevens geen overige stukken voorlagen die een redelijke verantwoording zouden kunnen zijn voor het niet verder uitoefenen van arbeid, noch, zoals verweerder stelt, bewijzen of concrete aanwijzingen van verzoeker dat hij verder actief op zoek was naar werk.

Waar verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar een tweede vraag tot het voorleggen van informatie, die zou moeten worden los gezien van de eerste vraag tot informatie van 28 november 2012, kan de Raad hem hierin niet volgen. In de bestreden beslissing wordt enkel gesteld *"Bij de vraag naar nieuwe informatie aangaande de activiteiten van betrokkene werd niets gevoegd waaruit blijkt dat daar binnenkort verandering zou in kunnen komen."* Er wordt aldus geenszins gewag gemaakt van een tweede vraag naar informatie. In zoverre verzoeker het "merkwaardig" acht dat van deze tweede vraag tot het voorleggen van informatie geen precisering in de tijd wordt gegeven, meent de

Raad dat zulks juist bevestigt dat er slechts één verzoek tot het overmaken van informatie omtrent diens economische activiteiten is. Verzoeker betwist geenszins dat hij naar aanleiding van dit eerste verzoek geen bewijzen heeft voorgelegd van stappen die hij heeft gezet in zijn actieve zoektocht naar werk, zoals onder meer sollicitatiebewijzen. In zoverre verzoeker poogt voor te houden dat deze bewijzen hem nooit zijn gevraagd, kan de Raad verwijzen naar het schrijven van verweerder van 28 november 2012 (enige verzoek) waarbij uitdrukkelijk wordt gesteld: *“Gelieve betrokkene dus uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteit: - als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches, (...), - als werkzoekende: bewijs van een reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven (...).”*

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40, § 4 en artikel 42bis, § 2 van de vreemdelingenwet is geenszins aannemelijk.

Waar verzoeker opnieuw een uitgebreide theoretische uiteenzetting geeft aangaande het redelijkheidsbeginsel en opnieuw tot zijn punt komt dat hij volgens hem zijn verblijfsrecht zowel verkreeg als verloor op basis van bewezen interim-tewerkstelling, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar hetgeen *supra* werd uiteengezet. Er is geen sprake van een identieke situatie zodat verweerder in deze geen inconsequente beslissing heeft genomen.

Het was geenszins onredelijk van verweerder om op het ogenblik van de bestreden beslissing, op basis van de toen aan hem voorgelegde gegevens tot de beoordeling te komen dat verzoeker niet langer voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden en een einde te stellen aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, werkt hij dit niet specifiek uit. Minstens valt zijn uiteenzetting met betrekking tot dit onderdeel van zijn eerste middel samen met zijn bespreking van de schending van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zodat ook dit onderdeel van het middel ongegrond is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout aanvaard.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit verdragsartikel schendt. In deze mate is dit onderdeel van het enig middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr. 165 291).

Het enig middel is ongegrond, deels onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU